

Sygn. akt IV Ka 484/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 października 2013 roku.

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący SSO Ireneusz Grodek (spr.)

Sędziowie SO Tadeusz Węglarek

del. SR Robert Sobczak

Protokolant Karol Depczyński

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Piotrkowie Trybunalskim V. W.

po rozpoznaniu w dniu 27 września 2013 roku

sprawy **T. P.**

oskarżonego z art.59 ust. 1 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.12 kk

z powodu apelacji wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim

z dnia 26 kwietnia 2013 roku sygn. akt VII K 851/11

na podstawie art. 437 § 1 kpk, art. 438 pkt 1 kpk, art. 634 kpk w zw. z art. 627 kpk, art. 10 ust. 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity: Dz. U. Nr 49 poz. 223 z 1983 roku z późniejszymi zmianami:

- **zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, iż** przy zastosowaniu art. 4 § 1 kk wymiar orzeczonej wobec oskarżonego T. P. w punkcie 3. kary grzywny obniża do 360 (trzystu sześćdziesięciu) stawek dziennych;

- **utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok w pozostałej części;**

- zasądza od oskarżonego T. P. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 1.020,00 (jeden tysiąc dwadzieścia) złotych opłaty za obie instancje oraz kwotę 20,00 (dwadzieścia) złotych tytułem zwrotu wydatków poniesionych w postępowaniu odwoławczym.

Sygn. akt IV Ka 484 / 13

UZASADNIENIE

T. P. oskarżony został o to, że w okresie od 16 grudnia 2006 roku do 25 marca 2007 roku, na terenie województw (...) i (...), działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wbrew przepisom ustawy, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, udzielił ustalonym osobom substancje psychotropowe z grupy I-P i II-P w postaci „extasy” i amfetaminy oraz środki odurzające z grupy I-N w postaci marihuany, a to:

- w dniu 16 grudnia 2006 roku, na parkingu hotelu (...) w P., sprzedał ustalonej osobie amfetaminę o wadze 97, 4 grama, za kwotę 2.350,- zł,

- w dniu 27 grudnia 2007 roku, na parkingu motelu (...) w S. woj. (...), sprzedał ustalonej osobie amfetaminę o wadze 292,1 grama a następnie w dniu 28 grudnia, działając wspólnie i w porozumieniu z ustaloną osobą, sprzedał ustalonej osobie marihuanę w ilości 5,1 grama i 94 tabletki „ extasy ”, za łączną kwotę 7.700,- zł,

- w dniu 11 lutego 2007 roku, na parkingu hotelu (...) w P. woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z ustaloną osobą, sprzedał ustalonej osobie amfetaminę o wadze 47,5 grama i 86 tabletek extasy (...) za kwotę 3.100,- zł,

- w dniu 25 marca 2007 roku w pobliżu restauracji (...) w P. woj. (...), sprzedał ustalonej osobie amfetaminę o wadze 21,5 grama i 104 tabletki „ extasy ” za kwotę 1.700,- zł,

t.j. o czyn z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk.

Wyrokiem dnia 26 kwietnia 2013 r. w sprawie VII K 851 / 11 Sąd Rejonowy w Piotrkowie Tryb.:

1. oskarżonego T. P. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu wyczerpującego dyspozycję art. 59 ust 1 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk, przy czym z jego opisu wyeliminował, że oskarżony działał wspólnie i w porozumieniu z ustaloną osobą w dniach 28.12.2006 r. oraz 11.02.2007 r., a nadto ustalił, że zachowanie opisane jako drugie miało miejsce w dniu 27.12.2006 r. oraz 28.12.2006 r. i za to na podstawie art. 59 ust 1 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (tekst jednolity Dz. U. z 2012 nr 124) wymierzył oskarżonemu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

2. na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk, art. 70 § 1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby 3 (trzech) lat;

3. na podstawie art. 33 § 2 kk wymierzył oskarżonemu karę grzywny w liczbie 500 (pięćset) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięć) złotych;

4. na podstawie art. 45 § 1 kk orzekł wobec oskarżonego przepadek korzyści majątkowej wynikającej z popełnienia przestępstwa w kwocie 14.850 (czternaście tysięcy osiemset pięćdziesiąt) złotych;

5. zaliczył oskarżonemu na poczet orzeczonej kary grzywny okres zatrzymania w sprawie w dniach 26.03.2007r. do dnia 28.03.2007r. oraz okres tymczasowego aresztowania od dnia 04.05.2007 r. do dnia 02.04.2008 r. przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności jest równoważny dwóm dziennym stawkom grzywny i karę grzywny uznaje za wykonaną w całości;

6. na podstawie art. 70 ust 1 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (t.j. Dz.U. Z 2012 r., Nr 124) orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodów rzeczowych opisanych szczegółowo w wykazie dowodów rzeczowych sporządzonym w dniu 12.10.2007 r. pod poz. 1-9 na k. 674 akt sprawy przedmiotowej,

7. zasądził od oskarżonego T. P. na rzecz Skarbu Państwa kwotę (...) (dwa tysiące siedemset osiem) złotych tytułem zwrotu wydatków oraz zwolnił go od opłaty.

Powyższy wyrok zaskarżył w całości obrońca oskarżonego, podnosząc zarzut obrazy przepisów prawa procesowego – tj. art. 4 kpk, 5 § 1 i 2 kpk, art. 7 kpk, art. 410 kpk i art. 424 kpk, która mogła mieć wpływ na treść wyroku, poprzez błędną analizę zebranego materiału dowodowego, a w szczególności w części objętej klauzulą tajności, albowiem żaden ze zgromadzonych dowodów w ramach czynności operacyjnych nie wskazuje jednoznacznie na związek (...) z rozprowadzaniem środków odurzających w okresie od 16 grudnia 2006 r. do 25 marca 2007 r., zwłaszcza, iż część dowodów zgromadzono w sprawie w sposób nielegalny, z naruszeniem przepisów kodeksu postępowania karnego. W konkluzji skarżący wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego czynu, ewentualnie o jego uchylenie i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Na rozprawie apelacyjnej:

- obrońca oskarżonego popierał apelację i wnioski w niej zawarte;
- oskarżony przyłączył się do stanowiska swojego obrońcy;
- prokurator wnosił o utrzymanie zaskarżonego wyroku w mocy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest bezzasadna – skarżący nie wykazał, by doszło do uchybień podniesionych we wspomnianym środku odwoławczym. Zarzut sformułowany został ogólnikowo i bez faktycznego odniesienia się do realiów dowodowych i procesowych sprawy. Pozbawiony jest też uzasadnienia, w związku z czym stanowi wyłącznie gołosłowną polemikę ze stanowiskiem zaprezentowanym przez Sąd Rejonowy w obszernym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Nie mógł więc skutecznie wykazać, że Sąd I instancji przekroczył granice swobodnej oceny przeprowadzonych dowodów, następstwem czego byłyby błędne ustalenia co do popełnienia przypisanego oskarżonemu czynu. Dla osiągnięcia efektu opisanego we wnioskach odwoławczych nie wystarczało poprzestanie na wyartykułowaniu arbitralnego stwierdzenia o braku podstaw dowodowych do przypisania oskarżonemu czynu objętego sentencją zaskarżonego wyroku. W kontekście zarzutu obraży art. 7 kpk, aby apelacja osiągnęła zamierzony skutek, musi przekonująco zostać w niej wykazane, jakich konkretnie uchybień, w świetle wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, dopuścił się sąd w dokonanej ocenie materiału dowodowego (por. wyrok SN z 22 stycznia 1975 r., I KR 197/74, OSNKW 1975/5/58, wyrok SN z 24 marca 1975 r., II KR 355/74, OSNPG 1975/9/84). Jako, że apelacja obrońcy oskarżonego nie odwoływała się do realiów dowodowych sprawy, nie mogła argumentów takich dostarczyć. Na jej podstawie nie można wysnuć skutecznie wniosku, iż ocena dowodów zaprezentowana przez Sąd I instancji jest dowolna, nielogiczna, sprzeczna z doświadczeniem życiowym, czy z innych jeszcze względów wadliwa, skutkująca w konsekwencji błędnymi ustaleniami faktycznymi co do sprawstwa oskarżonego. Wobec skąpości argumentów apelacyjnych (a w zasadzie ich braku) Sąd Okręgowy ograniczył się do stwierdzenia, że ustalenia te poprzedzone zostały ujawnieniem przez Sąd Rejonowy toku rozprawy całokształtu okoliczności (art. 410 kpk) w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia prawdy (art. 2 § 2 kpk) i stanowiły wynik rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego (art. 4 kpk). Stanowisko swoje Sąd Rejonowy wyczerpująco i logicznie – z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego – argumentował w uzasadnieniu (art. 424 § 1 pkt 1 kpk). Wbrew twierdzeniom skarżącego, przywołane i omówione tam dowody – zwłaszcza w postaci zeznań świadków przesłuchanych w warunkach art. 184 kpk, utrwalonych dźwiękowo zapisów przebiegu czynności operacyjnych, protokołów zatrzymania rzeczy, wyników badania zabezpieczonych substancji oraz dowodów wpłat na rachunek bankowy oskarżonego, jednoznacznie wskazują na jego winę w kontekście zarzuconego mu czynu. Sąd I instancji swoim rozstrzygnięciem nie naruszył też reguły określonej w art. 5 § 2 kpk. Nie należy bowiem utożsamiać utrwalonej w tym przepisie zasady in dubio pro reo jako konieczności wyboru spośród dwóch wersji zdarzenia tej, która jest dla oskarżonego najbardziej korzystna. Pozwala jedynie na rozstrzygnięcie na jego korzyść tych tylko wątpliwości, których usunąć się nie da. Jeżeli jednak wybór jednej z wersji będzie przeprowadzony w oparciu o nie budzącą zastrzeżeń swobodną ocenę dowodów i ustalenia te będą stanowcze, to nie może zachodzić obraza art. 5 § 2 kpk. Tymczasem Sąd Rejonowy z dwóch przeciwstawnych wersji odrzucił tę, jaka wynika z wyjaśnień oskarżonego, stanowisko swoje przekonująco argumentując. Z przyczyn wyżej omówionych podlegało ono akceptacji Sądu Okręgowego.

Skarżący nie przedstawił także powodów, dla których podniósł, że „ część dowodów zgromadzono w sprawie w sposób bezprawny ” oraz nie wskazał, które czynności dowodowe takową wadą miały być obarczone. Wątek „ legalności ” działania organów ścigania w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku omówiony został przez Sąd Rejonowy w sposób drobiazgowy – tak w zakresie podstaw faktycznych, jak i prawnych decyzji o przeprowadzeniu czynności operacyjnych, jak i ich przebiegu oraz sposobu utrwalenia. Również ich późniejsze procesowe wykorzystanie przez Sąd I instancji nie było wadliwe. Analogiczne uwagi i wnioski odnieść należy do czynności Sądu Rejonowego w związku z przeprowadzeniem dowodu, o jakim mowa w art. 184 kpk.

Jedyne uchybienie, jakiego dopuścił się Sąd Rejonowy, związane jest z wymierzeniem oskarżonemu kary grzywny z pominięciem wymogów wynikających z art. 4 § 1 kk. Przepis ten stanowi, że jeżeli w czasie orzekania obowiązują

ustawa inna, niż w czasie popełnienia przestępstwa, stosuje się ustawę nową; jednakże należy stosować ustawę obowiązującą poprzednio, jeżeli jest względniejsza dla sprawcy. W dacie popełnienia przypisanego oskarżonemu czynu przepis art. 33 § 1 kk stanowił, iż grzywnę wymierza się w stawkach dziennych, przy czym jeżeli ustawa nie stanowi inaczej, najwyższa liczba stawek wynosiła 360. Tymczasem w dacie orzekania (w związku z nowelizacją tego przepisu mocą ustawy o zmianie ustawy - Kodeks karny, ustawy - Kodeks postępowania karnego, ustawy - Kodeks karny wykonawczy, ustawy - Kodeks karny skarbowy oraz niektórych innych ustaw z dnia 5 listopada 2009 r., która weszła w życie z dniem 8 czerwca 2010 r.) górna granica możliwych do wymierzenia stawek dziennych podwyższona została do 540. Powoduje to, iż ustawą dla oskarżonego „względniejszą” uznać należy przepisy obowiązujące w dacie popełnienia czynu. W konsekwencji, mając wynikający z art. 4 § 1 kk obowiązek ich stosowania, Sąd Rejonowy nie mógł wymierzyć grzywny w rozmiarze przekraczającym 360 stawek. Stąd orzeczona w zaskarżonym wyroku grzywna została obniżona z 500 stawek dziennych do 360.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie przywołanych w wyroku przepisów.